

Από την ημέρα σχεδόν που εκδηλώθηκε η οικονομική κρίση στην Ελλάδα, αυτή η στήλη έγραψε ότι δεν είναι οικονομικό πρόβλημα, αλλά ένα κοινωνικό πείραμα που αν πετύχει στην πατρίδα μας θα εφαρμοστεί σ' όλο τον κόσμο και την Αυστραλία - για να μην έχουμε αυταπάτες. Το νέο οικονομικο-κοινωνικό καθεστώς που μάς προετοιμάζουν δοκιμάστηκε σ' άλλες ανεπτυγμένες χώρες και απέτυχε παταγωδώς επειδή έγινε απροετοίμαστα και δεν υπήρχαν οι προοπτικές για να ευδοκιμήσει, ενώ αυτό που συμβαίνει στην Ελλάδα είναι σατανικά οργανωμένο και μ' όλα τα συστατικά επιτυχίας. Σχεδόν όλα, σπεύδω να πω, επειδή ίσως λογαριάζουν χωρίς τον ξενοδόχο: τον Ελληνικό λαό. Τον μόνο που ξέρει να λέει "ΟΧΙ", τον μόνο που ξέρει να λέει "ή ταν ή επί τας", τον μόνο που ξέρει να λέει "μολών λαβέ". Αυτά που λέγαμε εμείς, τα επιβεβαιώνουν τώρα πολυμαθέστεροι από εμάς και πιο καλά ενημερωμένοι. Το βιβλίο του Νίκου Μπογιόπουλου, "Είναι ο Καπιταλισμός, Ηλίθιε", πρέπει να το διαβάσουμε ΟΛΟΙ επειδή δίνει το μίτο για να μην χαθούμε μέσα στο λαβύρινθο της νεοφιλελεύθερης μυθολογίας. Εγώ δεν το διάβασα και στηρίζομαι στην κριτική τού Θύμιου Παπανικολάου που έγραψε σχετικό άρθρο.

Σύμφωνα με τον Μπογιόπουλο, στο δεύτερο κεφάλαιο του δεύτερου μέρους με τον τίτλο: "Το χρέος τους είναι ο πλούτος που μας ανήκει": Το μοναδικό κομμάτι του λεγόμενου εθνικού πλούτου, που στους σύγχρονους λαούς ανήκει πραγματικά στο σύνολο του λαού είναι το δημόσιο χρέος τους (...). Το δημόσιο χρέος γίνεται ένας από τους πιο δραστικούς μοχλούς της πρωταρχικής συσσώρευσης. Σαν σε μαγικό ραβδί προικίζει το μη παραγωγικό χρήμα με παραγωγική δύναμη και το μετατρέπει έτσι σε κεφάλαιο, χωρίς νάναι υποχρεωμένο να εκτεθεί στους κόπους και στους κινδύνους που είναι αχώριστοι από τη βιομηχανική μα ακόμα κι από την τοκογλυφική τοποθέτηση. Οι πιστωτές του δημοσίου στην πραγματικότητα δεν δίνουν τίποτα, γιατί το ποσό που δανείζουν μετατρέπεται σε κρατικά ευκολομεταβιβάσιμα χρεώγραφα που στα χέρια τους εξακολουθούν να λειτουργούν όπως θα λειτουργούσαν αν ήταν ισόποσο μετρητό χρήμα....

Αριστεροί Λίμπεραλ;

Συμπάροικος με άφησε άφωνο όταν ανέφερε ότι το Λίμπεραλ Πάρτι είναι διχασμένο σε "δεξιούς" και... "αριστερούς". Αριστεροί στο Λίμπεραλ Πάρτι, όταν οι αριστεροί είναι είδος που κινδυνεύει με εξαφάνιση και σπανίζουν μέσα στο Εργατικό Κόμμα; Ασφαλώς δεν είναι δυνατόν να διείσδυσαν τα... κομμούνια μέσα στο άντρο τής δεξιάς παράταξης. Μέχρι τώρα μιλούσαμε για "στεγνούς" και "βρεγμένους" στο

Λίμπεραλ Πάρτι, δηλαδή συντηρητικούς και κεντροδεξιούς, που ήταν ένας λογικός διαχωρισμός, γιατί άλλο Τόνι Αμποτ και άλλο Μάλκολμ Τέρνμπουλ.

Αλλά, όπως φαίνεται, η κόντρα μέσα στο Λίμπεραλ Πάρτι ΝΝΟ είναι τόσο σκληρή ανάμεσα στους "στεγνούς" και "βρεγμένους" που η ρετινιά πέφτει σύννεφο, αν και δεν γνωρίζω πώς αποκαλούν οι "αριστεροί" Λίμπεραλ τους συντηρητικούς ομοϊδεάτες τους.

Καλό! Δύο ξανθιές κάθονται στο κλαδί ενός δέντρου. Η μία από αυτές προιονίζει το κλαδί στο οποίο κάθονται. Μια γριά που τυχαίνει να περνά από κάτω τις βλέπει και τους φωνάζει:

-Καλέ κορίτσια, τι κάνετε εκεί; Θα πέσετε βρε!

Οι ξανθιές αδιαφορούν και συνεχίζουν ώσπου το κλαδί σπάει, πέφτουν κάτω, και οδηγούνται στο νοσοκομείο με βαρύτατες κακώσεις σε όλο το σώμα. Καθώς βρίσκονται σε διπλανά κρε-

2) Στο κόστος της ενσωματωμένης Ελλάδας στην ΕΕ, που συνοδεύτηκε από τη συρρίκνωση της βιομηχανικής παραγωγής, την υπονόμευση της αγροτικής παραγωγής, τη μεταφορά κεφαλαίων στις εξωτερικές αγορές.

3) Στις ολέθριες συνέπειες της λεγόμενης "απελευθέρωσης της αγοράς" και στην κούρσα του ανταγωνισμού της εγχώριας με τη διεθνή ολιγαρχία που τροφοδοτήθηκε με κρατικό χρήμα και δάνεια που επιβάρυναν το δημόσιο τομέα.

4) Στις στρατιωτικές δαπάνες για επιθετικούς ιμπεριαλιστικούς σκοπούς (ΝΑΤΟ, ΕΕ).

5) Στο κόστος των Ολυμπιακών Αγώνων.

6) Στη συνδυασμένη πολιτική υπονόμευσης και διαφθοράς των κρατικών επιχειρήσεων. Υπονόμευση:

α) μέσω της λειτουργίας τους προς όφελος των καπιταλιστών.
β) μέσω της απευθείας παράδοσής τους στο ιδιωτικό κεφάλαιο.
γ) μέσω της χρησιμοποίησής από τον κρατικό μηχανισμό ως κομματικό φέουδο.

Και καταλήγει ο Μπογιόπουλος: "Συνεπώς: Το δημόσιο χρέος και τα ελλείμματα είναι ο λογαριασμός που φορτώθηκε στον ελληνικό λαό από μια πολιτική που με ταξική συνέπεια μεταγίγισε τον παραγόμενο πλούτο στα ταμεία των πολυεθνικών, των μονοπωλίων, των εφοπλιστών, των μεγαλοεπιχειρηματιών και των παρασίτων που ευδοκίμουν στην Αυλή της πλουτοκρατίας.

Ο Θύμιος Παπανικολάου λέει ότι και ο πλέον αδαής διαβάζοντας το βιβλίο του Νίκου Μπογιόπουλου φωτίζεται και αρχίζει ν' αντιλαμβάνεται το γιατί μας στέλνουν σήμερα στον τάφο, ποιοι μας δολοφονούν, ποιοι εκτελούν τις εντολές τους, καθώς και τα θηριώδη ψεύδη τους. Αντιλαμβάνεται ακόμα και τούτο το σημαντικό: Ότι δεν μπορεί να περιμένει κανείς καμία σωτηρία από αυτούς που μας ληστεύουν με τέτοια κτηνώδη απληστία, από αυτούς που δολοφονούν, με τέτοια εγκληματική πώρωση, τη χώρα μας, καθώς και από τα πολιτικά τους όργανα και τους θεσμούς τους.

Η σωτηρία κάθε κοινωνίας βρίσκεται στα χέρια του λαού της: Στη δική του οργανωμένη δύναμη και στους δικούς του κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες, στις δικές του δομές εξουσίας...

Όταν ευτυχούμε, οι φίλοι φεύγουν όποτε θέλουμε.
Όταν δυστυχούμε, οι φίλοι φεύγουν μόνοι τους.

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμια και..μη

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΧΑΘΟΥΜΕ ΣΤΟ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ ΤΗΣ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

Το χρέος τους είναι ο πλούτος που μας ανήκει

Απείρως σημαντικότερο από το φαινόμενο γερμανικά περιοδικά να κυκλοφορούν με πρωτοσέλιδο φωτομοντάζ παρουσιάζοντας την Αφροδίτη της Μήλου να απευθύνεται με ανασηκωμένο το μεσαίο δάκτυλο στους Έλληνες, υπήρξε το φαινόμενο της δακτυλοδεικτούμενης -ανά τον κόσμο- Ελλάδας: Από τη Γερμανία μέχρι την Ιαπωνία κι από τη Γαλλία μέχρι την Ουγκάντα, όποια κυβέρνηση θέλησε να εφορμήσει κατά των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων, όποιο κράτος προέβη σε φοροεπιδρομές, σε ιδιωτικοποιήσεις, σε μειώσεις μισθών και κοινωνικών παροχών δεν παρέλειπε να προσθέτει στην προπαγάνδα του το επιχείρημα ότι, αν δεν ληφθούν μέτρα λιτότητας, τότε η "χώρα θα χρεοκοπήσει, όπως η Ελλάδα"....

Στο εσωτερικό της χώρας η προπαγάνδα περί του χρέους πήρε παραληρηματικές, τρομοκρατικές διαστάσεις γύρω από το σλόγκαν: "Δεν υπάρχουν λεφτά" και ως εκ τούτου για να σωθεί η χώρα και ν' αρχίσει η "ανάπτυξη" πρέπει να λεηλατηθεί αγρίως ο ελληνικός λαός, να κατεδαφιστούν τα πάντα και να ξεπουληθούν τα πάντα. Εδώ το χρέος υψώθηκε σε δαιμονική απειλή και περιτυλίχτηκε με πλήθος μύθων και δόλιων παρασιωπήσεων. Ο Μπογιόπουλος τους κατεδαφίζει ανελέητα. Συνοπτικά: Καταρρίπτει το μύθο ότι το χρέος οφείλεται στους "κακούς" και "σπάταλους" Έλληνες, στα "γονιδιακά προβλήματα της ελλη-

νικής φυλής". Αν ήταν έτσι, τότε μεγαλύτερο από των Ελλήνων είναι το "γονιδιακό πρόβλημα" των Γερμανών: την ίδια περίοδο που στην Ελλάδα το συνολικό χρέος ήταν 550 δις. δολάρια, στη Γερμανία ήταν 5 τρισεκατομμύρια! Το "γονίδιο" των Βρετανών συνεπάγεται συνολικό εξωτερικό χρέος 9 τρισεκατομμύρια. Στις ΗΠΑ το συνολικό χρέος έφτασε στο β' εξάμηνο του 2010 τα 14 τρισεκατομμύρια. Για όλα αυτά, τα δύο κυβερνητικά κόμματα και οι δορυφόροι τους, καθώς και οι γενίτσαροι της "ενημέρωσης" δεν έβγαζαν μιλιά, τα παρασιώπουν σαν σκανδαλωδώς.

Εδώ ταυτόχρονα καταρρίπτονται και όλοι εκείνοι οι μύθοι περί σπάταλου κοινωνικού κράτους, περί κακής διαχείρισης των εκατότε κυβερνήσεων κ.λπ. Όλα αυτά, βεβαίως αναλύονται διεξοδικά και τεκμηριώνονται συγκεκριμένα στο βιβλίο, "Είναι Καπιταλισμός, Ηλίθιε". Ένα άλλο ζήτημα που θέτει στο συγκεκριμένο κεφάλαιο για το χρέος, ο Μπογιόπουλος, είναι η δόλια παρασιώπηση πάνω στο τι είναι αυτό το χρέος και πώς προέκυψε, δηλαδή η σκόπιμη παρασιώπηση των πραγματικών αιτίων του χρέους. Απλώς θα συνοψίσουμε τα συμπεράσματά του, γύρω από τις αιτίες του χρέους. Αυτό οφείλεται:

1) Στις παροχές, με τη μορφή κινήτρων, χαρισματικών ρυθμίσεων, πακτωλού ενισχύσεων και φοροαπαλλαγών προς το μεγάλο κε-

βάτια η μία από τις δύο βλέπει τη γριά που είχαν δει όταν βρίσκονταν στο δέντρο, να περιφέρεται μέσα στο νοσοκομείο. Έντρομη γυρίζει στη φίλη της και της λέει:

-Κοίτα, κοίτα, το μέντιουμ...

Ακόμη ένα:

[Στο βενζινάδικο]

Μίμης Φωτόπουλος: Άντε, κάνε με επιλοχία!

Βενζινάς: Τι;

Μίμης Φωτόπουλος: Κοπάνα μου τρία γαλόνια!

Από "Το σωφεράκι".